

Arrest

nr. 198 137 van 18 januari 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VANGOIDSENHOVEN
Interleuvenlaan 62
3001 HEVERLEE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 april 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 maart 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 november 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 december 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VANGOIDSENHOVEN en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, A. A. (...), bent een Afghaan van pashtoun origine. U bent geboren in het dorp Kandi Bagh van het district Chaparhar van de provincie Nangarhar waar u onafgebroken tot aan uw vertrek uit Afghanistan woonde. U bent 24 jaar en ongehuwd. U bent een soennitische moslim. U werkte als landbouwer in Afghanistan. Uw vader, die voor de buitenlanders werkte, werd ongeveer 2.5 jaar geleden meegenomen door de taliban. Uw moeder en uw broer werden na uw vertrek, in december 2016 vermoord. Uw jongste broer leeft nog. U hebt nog in het dorp Tireli van hetzelfde district grootouders van moederskant.

Sinds de ontvoering door de taliban van uw vader hebt u geen nieuws meer van hem. Eén maand voor uw vertrek uit Afghanistan begon u religieus onderwijs te volgen in de madrassa Khalifakhel in uw eigen dorp. Samen met uw klasgenoten werd u door de imam van uw dorp drie keer meegenomen naar een andere madrassa in het dorp Gambel. Daar leerden jullie bidden en andere religieuze zaken. Die imam praatte ook over jihad. Hij zei dat zelfmoordterroristen naar het paradijs gingen. De derde keer hoorde u dat die imam aan de imam van uw dorp zei dat hij u de volgende keer ergens naartoe ging sturen. U dacht dat u zou worden opgeleid om een zelfmoordaanslag te plegen. Om die reden werd u door uw moeder en grootvader uit het land gestuurd.

Elf maanden voor uw aankomst in België vertrok u dus uit Afghanistan. Uw grootvader regelde de smokkelaar die u eerst naar Karachi meenam in Pakistan. Dan gingen jullie naar Iran en Turkije. In Turkije bleef u voor zes maanden in het huis van de smokkelaar. Via onder meer Bulgarije, Hongarije, Servië, Oostenrijk, Italië en Frankrijk kwam u op 2 augustus 2016 in België aan waar u de volgende dag asiel aanvraagde. Uw vingerafdrukken werden op 10 mei 2015 afgenomen in Hongarije maar u vroeg toen geen asiel aan. In het kader van de Dublinakkoorden deed de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een aanvraag tot overdracht van uw asielaanvraag naar Hongarije, die geweigerd werd.

Kort voor het gehoor op het CGVS vernam u van uw opa dat uw moeder en een broer vermoord werden door ofwel de taliban of door Daesh (IS), uw jongere broer zou nog in leven zijn. U slaagde er echter niet meer in uw opa te bereiken voor meer informatie.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: een kopie van uw taskara, een attest van de psychiater, een opsporingsverzoek dat u indiende bij de Dienst Tracing van het Rode Kruis en de uitnodiging tot verhoor die u op 4 december 2015 van de lokale politie kreeg in België.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Vooreerst kan worden opgemerkt dat u zich ten onrechte heeft voorgedaan als minderjarige ten opzichte van de Belgische asielinstanties. Zo blijkt uit het leeftijdsonderzoek door de dienst Voogdij dat u op datum van 6 augustus 2015 een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, waarbij 22.5 jaar met een standaarddeviatie van een 1.7 jaar een goede schatting is. Initieel verklaarde u echter 16 jaar en 2 maand oud te zijn (CGVS p. 3). Het lijkt er dan ook op dat u getracht heeft om op intentionele wijze de Belgische asielinstanties te misleiden met betrekking tot uw leeftijd, hetgeen uw algemene geloofwaardigheid negatief beïnvloedt. Het Verdrag voor de rechten van het kind kan dan ook niet op u worden toegepast.

Op een asielzoeker rust ook de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u tijdens uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust, blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er kon worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw recent verblijf in het district Chaparhar van de provincie Nangarhar. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang om duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu werd vastgesteld dat u het niet geloofwaardig heeft gemaakt dat u recent voor uw vertrek uit Afghanistan in het district Chaparhar gewoond heeft. Uw kennis van deze regio blijkt ingestudeerd en te gefragmenteerd te zijn voor iemand zoals u, een volwassen man, die beweerde al zijn hele leven in het dorp Kandi Bagh van het district Chaparhar gewoond te hebben.

Vooreerst werd opgemerkt dat u de Afghaanse kalender niet machtig was. Gevraagd welk jaar het nu is in Afghanistan antwoordde u dat u het niet wist omdat u analfabeet bent (CGVS p. 3). Dit is echter geen afdoende verklaring omdat ook analfabeten de Afghaanse kalender vaak kunnen gebruiken. Het gebruik ervan is niet uitsluitend voor opgeleide mensen. De kennis ervan is immers vaak noodzakelijk voor het dagelijkse leven in Afghanistan, zeker voor iemand als u die beweerde als landbouwer gewerkt te hebben in Afghanistan. Als u gevraagd werd wat de koudste maanden in uw regio zijn, antwoordde u sunbula, jawza, aqrab, hoet en saratan. Het zijn dus de derde, vierde, zesde, achtste en twaalfde maanden uit de Afghaanse kalender (omgezet naar de westerse kalender: jawza: mei-juni, saratan: juni-juli, sunbula: augustus-september, aqrab: oktober-november, hoet: februari-maart). Uw antwoord is duidelijk niet correct. Nangarhar heeft immers een warm klimaat. De maanden jawza en saratan zijn zelfs de warmste maanden in het jaar met temperaturen tot 40 graden (zie landeninformatie nr. 1a, 1b, 1c). Iemand die beweert als landbouwer gewerkt te hebben moet dit foutloos kunnen antwoorden. U kon zelfs de naam van de eerste maand uit de kalender niet opnoemen (CGVS p. 3). Tijdens het gehoor vermeed u verder het gebruik van de Afghaanse kalender. Gevraagd wanneer u Afghanistan verliet, gaf u geen datum. U antwoordde dat het gerekend mocht worden, op basis van het feit u ongeveer een jaar onderweg was en al langer dan een jaar in België woonde (CGVS p. 16-17). Gevraagd of het toen warm of koud weer was of u dunne of dikke kleren aanhad, antwoordde u dat het normaal weer was. Uw antwoord overtuigt niet. U geeft dan ook geen zicht op uw vertrekdatum. Het lijkt er dan ook op dat u al enige tijd niet meer gewoond hebt in Chaparhar.

U werkte op de landbouwgrond van andere mensen en ook op het land van uw familie. Gevraagd hoe groot of klein dat stuk land was, wist u vreemd genoeg niet hoeveel jeribs jullie bezaten (CGVS p. 10). Nochtans is deze informatie essentieel voor iemand zoals u die beweerde als landbouwer gewerkt te hebben. Immers leefde uw familie grotendeels van de opbrengsten van de gronden, zodat kan worden verwacht dat u weet hoe groot het stuk grond was dat jullie dienden te bewerken. Bovendien is grond en het al dan niet bezitten ervan vaak een aanleiding tot ernstige conflicten in Afghanistan. Bovenstaande toont niet enkel aan dat u al lang niet in Afghanistan heeft gewoond, maar ook dat uw verklaarde profiel van Afghaanse landbouwer niet klopt.

Uw geografische kennis van uw regio blijkt ook ingestudeerd te zijn. Zo kon u de dorpen noemen tussen uw dorp en het districtscentrum (CGVS p. 13). U kon ook de namen van de dichtbij zijnde dorpen van uw dorp Kandi Bagh opnoemen (CGVS p. 3-4, 11). Bij gerichte bevraging naar andere dorpen faalde u echter. aagd Gevraagd waar het dorp Nazili lag kon u geen antwoord geven. Nazili ligt nochtans onderweg naar Tireli (Tarely), het dorp waar uw grootouders wonen. Gevraagd waar het dorp Mawara lag, verklaarde u dat u het kende, maar u kon het helemaal niet correct situeren. De dorpen Hada en Koza Kala kende u ook niet. Het is frappant dat iemand zoals u, die nooit naar school is geweest de omliggende districten van Chaparhar wel kan noemen, maar de nabije dorpen in zijn district niet kan situeren, zelfs dorpen die hij uit eigen ervaring zou moeten kennen (CGVS p. 11). Gevraagd welke dorpen dichtstbij het districtscentrum lagen antwoordde u Kandi Bagh en Dagū, hetgeen ook niet klopt (zie landeninformatie nr. 2). Nochtans beweerde u dat u meermaals naar het districtscentrum ging, met name om zowel uw taskara aan te vragen als om een klacht in te dienen m.b.t. de problemen van uw vader (CGVS p. 12). Verder kon u ook niet situeren waar of hoe ver Jalalabad zou liggen, de hoofdstad van uw provincie Nangarhar. Gevraagd hoe u van uw regio naar Pakistan kon gaan, wist u ook niet hoe. Nochtans beweerde u dat de smokkelaar u eerst naar Jalalabad en dan naar Karachi in Pakistan heeft meegenomen (CGVS p. 11, p. 12). Zo kan uit deze vaststellingen worden afgeleid dat u voorbereid was op bepaalde herkomstcheckvragen, maar bij gerichte en verdere bevraging bleek deze kennis ingestudeerd en oppervlakkig te zijn.

Gevraagd naar de dichtstbij zijnde checkposten van de politie antwoordde u dat de dichtstbijzijnde tussen Gambel en Mona Kolak was. Gevraagd opnieuw of er in uw dorp een checkpoint was antwoordde u negatief (CGVS p. 13). Er is echter een checkpost van de politie in uw dorp Kandi Bagh, die daarenboven in 2014 werd aangevallen (zie landeninformatie nr. 3). Het zou onmogelijk zijn om in Kandi Bagh gewoond te hebben en deze checkpost niet op te merken. Gevraagd naar de naam van de brug of de rivier in uw dorp verklaarde u dat het Big Khawr noemde terwijl deze bekend staat als de Agam stream (CGVS p. 11) (landeninformatie nr. 4).

Gevraagd wanneer de schoolvakantie in uw regio viel wist u dat de vakantie drie maanden duurde, maar tevens antwoordde u dat het viel wanneer het koud is (CGVS p. 11). Dit klopt echter niet. In de provincie Nangarhar hebben de scholen vakantie bij warm weer in de maanden juni, juli en augustus (landeninformatie nr. 5). Hoewel u geen normaal onderwijs zou genoten hebben in Afghanistan zoals u beweerde, kan gesteld worden dat u wel op de hoogte zal zijn geweest van de gewoonlijke schoolvakantie in uw regio gezien dit een dagdagelijks en zichtbaar gegeven betreft.

Gevraagd naar de districtschef ten tijde van uw vertrek en de vorige, duidde u Sidiq [ullah] als de chef bij uw vertrek en Ehsan als de vorige districtschief (CGVS p. 12). Gevraagd wat u wist over Sidiq antwoordde u dat hij een familielid van Moslim Jar moest zijn. U kon geen verdere informatie over hem

geven. U haalde wel aan dat hij u niet geholpen heeft toen u naar het districtscentrum ging voor uw taskara en ook toen u klacht ging indienen over de problemen van uw vader. De problemen van uw vader begonnen twee maanden voor uw vertrek uit Afghanistan. U ging dan in de maanden augustus-september naar het districtshuis waar u de districtschef Sidiq zag. Deze anekdote kan echter niet kloppen gezien dat Qazi Nazir al sinds maart 2014 districtschef was van Chaparhar zoals uit bijgevoegde informatie blijkt. Het is dus onmogelijk dat u Sidiqullah als districtschef zou gezien hebben toen u klacht ging indienen aangezien deze in 2012 de districtschef was en u uw problemen later situeert. Bovendien, op de vraag wie de vorige districtchef was antwoordde u verkeerdelijk Ehsan terwijl volgens de beschikbare informatie Malim Mashooq de vorige districtschef was (landeninformatie nr. 6). Uw beperkte kennis, wat u probeert te verbergen door persoonlijke anekdotes te vertellen, blijkt dan ook nog foutief te zijn.

Op de vraag naar lokale verbouwings- of reconstructiewerken antwoordde u dat de Da Khar ngo waterputten installeerde en de Amerikanen een waterpomp bouwden in een ander dorp. Gevraagd of de mensen in uw regio hulp kregen van de ngo's, antwoordde u negatief. Nochtans werden in 2009 zaden en kunstmest verdeeld in uw dorp Kandi Bagh, zoals uit bijgevoegde informatie blijkt (zie landeninformatie nr. 7). Het is frappant dat een landbouwer dit niet weet (CGVS p. 3). Opnieuw blijkt u deze vraag voorbereid en ingestudeerd te hebben.

Gevraagd naar de recente incidenten in uw regio haalde u enkele voorbeelden aan. Zo beweerde u dat enkele maanden voor uw vertrek uit Afghanistan een zwaar gevecht heeft plaatsgevonden aan een politiepost in Gambel, een dorp dichtbij Kandi Bagh. Een onderzoek naar gelijkaardige incidenten in uw regio toonde inderdaad aan dat er enkele maanden voor uw vertrek uit Afghanistan een gevecht plaatsvond in uw regio, maar niet in Gambel zoals u het beweerde, maar in uw eigen dorp Kandi Bagh (landeninformatie nr. 3). Opnieuw is uw kennis duidelijk ingestudeerd van aard. Anders zou u onmogelijk een gevecht dat in uw eigen dorp plaatsvond verkeerd situeren of een gevecht in een ander dorp als voorbeeld geven in plaats van een voorbeeld uit uw eigen dorp.

Gevraagd naar andere voorbeelden van veiligheidsincidenten verklaarde u dat een chauffeur verbrand werd in het dorp Suluzi. Gevraagd in welk district dat het was ontweek u de vraag. U antwoordde opnieuw Suluzi dorp. U noemde ook Sera dorp en Abar dorp die onderweg lagen. U gaf geen specifieke details van dit incident (CGVS p. 12). Daarnaast dient te worden opgemerkt dat er in uw district geen Suluzi/Salozi/Salazo dorp is teruggevonden. Hetzelfde geldt ook voor Sera en Abar dorp (landeninformatie nr. 2). Het is dan ook onduidelijk over welk specifiek incident u spreekt.

U gaf nog andere voorbeelden maar die zijn zoals u het zelf ook verklaarde geen recente incidenten uit uw regio (CGVS p. 12, p. 13). Toen u geconfronteerd werd met bepaalde namen die u bekend zouden moeten zijn, antwoordde u negatief. Zo kende u de namen Hikmet Azimi of Gul Meena niet (CGVS p. 13). Nochtans is het verhaal van Gul Meena, een vrouw die weggelopen is van haar man en met haar nieuwe partner in uw dorp aankwam, zelfs in de internationale pers verschenen. Ze werd vijftien keer met een bijl neergestoken door vermoedelijk haar broer in uw dorp. Haar nieuwe partner werd toen ook vermoord. Dit allemaal gebeurde in uw dorp in 2012, toch niet zo lang geleden (landeninformatie nr. 8). Toch wist u er niets van, wat toch als opvallend dient te worden genoemd. Verder gevraagd of een buitenlander ooit aangevallen werd in uw district antwoordde u negatief (CGVS p. 12-13). Nochtans werd een Chinese ingenieur een maand lang gegijzeld gehouden door de taliban in uw district Chaparhar in 2010 (landeninformatie nr. 9).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit en recent gewoond te hebben in het district Chaparhar gelegen in de provincie Nangarhar. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van recent herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Chaparhar heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het

betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS d.d. 16 december 2016 nochtans gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Het volstaat niet om louter te verwijzen naar uw Afghaanse nationaliteit en het is voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Het gegeven dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent en/of dat u een tijd in een derde land heeft verbleven is op zich niet problematisch, maar het is wel belangrijk dat u deze informatie meedeelt zodat het CGVS de mogelijkheid wordt gegeven uw asielaanvraag correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen. Indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, maakt u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Hoewel uw recente herkomst uit Chaparhar al bedrieglijk is gebleken en er dus geen geloof kan worden gehecht aan uw asielmotieven die zich daar afspelen, kan toch nog worden opgemerkt dat de door u aangehaalde asielmotieven evenmin geloofwaardig zijn. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw asielmotieven verklaard bij uw aankomst in België sterk verschillen van uw latere verklaringen. Aanvankelijk verklaarde u voor DVZ dat u Afghanistan verliet omwille van uw vader die voor de buitenlanders werkte en die bedreigd werd door de taliban. Uw vader zou dan gevlucht zijn bij een inval van de taliban. De taliban zouden u bedreigd hebben om uw vader te pakken te krijgen. Zo kreeg u een dreigbrief van de taliban. Indien uw vader zich niet ging melden, gingen de taliban u ontvoeren (zie Fiche Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling). Later voor DVZ verklaarde u als asielmotief dat u naar een madrassa ging en verplicht werd door de imam om jihad te doen (DVZ Vragenlijst, vraag 5, p. 3). Zo vreesde u toen bij terugkeer zowel de taliban als de Islamitische Staat (IS). Geconfronteerd op het CGVS met deze grote tegenstrijdigheid antwoordde u dat het de fout van de tolk moest zijn. U beweerde dat u wel vermeld had dat de mullah u jihad wou laten doen (CGVS p. 16). Het is niet aannemelijk dat de tolk een heel ander asielmotief zou noteren dan degene die u aangaf. Uw antwoord kan dus niet beschouwd worden als afdoende uitleg.

Daarnaast kan er ook geen geloof worden gehecht aan het werk van uw vader waardoor de taliban hem viseerde. Hij zou samengewerkt hebben met de buitenlanders. U kon echter geen enkele verdere informatie geven. Zo wist u niet wat de job was van uw vader. Het is nog steeds niet duidelijk of uw vader bijvoorbeeld soldaat was of dat hij een andere functie had. U kon zijn functie op geen enkele manier beschrijven. U wist ook niet hoe lang hij die job al deed. U wist ook niet met welke buitenlanders hij werkte. U wist ook niet hoeveel dreigbrieven hij kreeg. Over de manier waarop uw vader naar huis kwam was u ook vaag. Blijkbaar moest uw vader bijzondere maatregelen nemen als hij naar huis wou komen: u verklaarde dat uw moeder naar buiten ging met een extra boerka in haar zak om uw vader te gaan halen. Zo kwam hij in het huis met een boerka aan. Gevraagd waar uw moeder naartoe ging om uw vader te halen moest u opnieuw het antwoord schuldig blijven. U verklaarde dat u samen met uw broers thuis opgesloten werd toen uw moeder uw vader ging halen (CGVS p. 6). U verklaarde ook dat u niet veel wist over uw vaders job omdat hij u niets vertelde (CGVS p. 5). Het is niet geloofwaardig dat

uw moeder als alleenstaande vrouw in een regio met veel talibaninvloed alleen naar buiten zou gaan om uw vader te gaan halen, terwijl uzelf als landbouwer op de velden werkte en de familie onderhield. U had dus even goed uw vader kunnen ophalen indien nodig. Het is ook niet aannemelijk dat uw vader u niets zou vertellen over zijn job gezien u als de oudste zoon de familie onderhield in zijn afwezigheid.

Er kan ook geen geloof gehecht worden aan de ontvoering van uw vader. Opnieuw kon u er geen informatie over geven. Als reden gaf u dat u bij die inval geslagen werd en flauwviel. Toen u terug bij bewustzijn kwam, was uw vader al verdwenen. Uw moeder nam u dan mee naar de dokter (CGVS p. 4, p.5). U hebt zich immers ook nadien kunnen informeren naar wat er precies gebeurd is, hetgeen u niet heeft gedaan. U weet niet wie uw vader meenam. Ten tweede, verklaarde u na uw aankomst in België dat uw vader tijdens een inval van de taliban van thuis wegluchtte (Fiche Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling). Later voor DVZ verklaarde u echter dat uw vader ontvoerd werd door de taliban (Verklaring DVZ, vraag 13, p. 5). Opnieuw verklaarde u dat dit verschil de fout van de tolk moest zijn, hetgeen geen steek houdt (CGVS p. 16). Gelet op deze vaststellingen kan er geen enkel geloof gehecht worden aan het werk en de bedreigingen die uw vader en uzelf kregen.

Het asielmotief dat u bijkomend verklaarde wordt ook niet geloofwaardig gevonden. Zo beweerde u dat u een zelfmoordaanslag moest plegen van de imam van de madrassa. Ten eerste dient te worden herhaald dat u dit asielmotief pas later verklaarde, hetgeen het ongeloofwaardig maakt. Ten tweede, vermeldde u zelfs bij uw tweede gehoor (op DVZ) niet dat u een zelfmoordaanslag moest plegen. In uw tweede gehoor verklaarde u enkel zeer algemeen dat u gedwongen werd om jihad te doen (Vragenlijst, vraag 5, p. 3). Geconfronteerd hiermee tijdens uw gehoor bij het CGVS verklaarde u opnieuw dat het de fout van de tolk moest zijn, wat geen afdoende verklaring is (CGVS p. 16). Ten derde, zoals gebleken uit uw relaas werd u helemaal niet gedwongen om een zelfmoordaanslag te plegen. U ging maar in totaal drie à vier dagen naar die madrassa. Er werd u niet geleerd hoe u een zelfmoordaanslag moest plegen. U kreeg ook geen opdracht om een aanslag te plegen (CGVS p. 16). Toen u later stopte met gaan naar de madrassa werd u ook niet opgeroepen door de imam. U had tijdens deze periode ook geen problemen (CGVS p. 15). Zo werd u bijvoorbeeld niet gezocht. Er is dus geen sprake van dwang noch van vervolging. Ten vierde is het niet geloofwaardig dat de taliban net u zouden kiezen om een dergelijke zelfmoordaanslag te plegen, gezien uw vader voor de buitenlanders werkte, en u dus geen typische talibansupporter bent, te meer gezien uw vader door hen zelf ontvoerd werd. Uzelf zou dan het vertrouwen van de taliban niet genieten om een dergelijke aanslag te plegen. Daarnaast zouden de taliban ook weten dat een dergelijke zelfmoordaanslag weinig kans tot succes heeft indien uitgevoerd onder dwang.

Als laatste element kan er ook geen geloof gehecht worden aan de moord op uw moeder en uw broer die drie dagen voor uw gehoor bij het CGVS plaatsvond. Opnieuw kon u er geen informatie over geven behalve dat ze neergeschoten werden. Uw moeder zou na behandeling overleden zijn en uw broer al ter plaatse. U kreeg dit te horen via uw grootvader. Maar opnieuw kon u geen details geven omdat de telefoonverbinding wegviel. Het zou uw grootvader nog gelukt zijn om u te bellen en dit nieuws door te geven. Maar het zou sindsdien niet meer gelukt zijn om hem te bereiken, wat tot dan toe wel lukte, omdat zijn gsm uit zou zijn. U wist zelfs niet wie het gedaan zou hebben of waarom. U vermoedde dat het misschien IS of misschien de taliban is die het gedaan hebben (CGVS p. 6-7). Gezien de twijfels over de problemen van uw vader en uzelf met de taliban staat de geloofwaardigheid van deze gebeurtenis eveneens op de helling.

Wanneer op het einde van het gehoor gepeild werd naar uw vrees bij terugkeer verklaarde u dat u de taliban vreesde. Opnieuw gevraagd of u andere zaken te vrezen had, herhaalde u dat u de taliban vreesde. Geconfronteerd met het feit dat u in uw vorige verklaring ook IS/Daesh als actor van vervolging aanhaalde, antwoordde u dat u IS ook vreest maar dat ze dezelfde zijn als de taliban (CGVS p. 17). Het feit dat u een dergelijke vrees vergat te vermelden ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Daarnaast toont het opnieuw aan dat u helemaal geen kennis hebt van de veiligheidssituatie in uw regio gezien de taliban en de IS als concurrenten tegen elkaar vechten in uw regio, dus helemaal niet dezelfde zijn (landeninformatie nr. 10).

U verklaarde documenten te hebben gehad ter staving van uw asielrelaas die echter door de Belgische politie in beslag genomen werden. U diende ook verhoord te worden. U had geen idee waarom u beschuldigd werd of wat de beschuldiging was. Navraag door het CGVS toonde aan dat het onderzoek zonder gevolg geklasseerd werd. U hebt uw documenten niet terug opgevraagd. Uw enige document uit Afghanistan dat u neerlegde was de kopie van uw taskara. Documenten hebben slechts ondersteunende waarde bij geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. Uit beschikbare informatie blijkt tevens dat de bewijswaarde van Afgaanse documenten relatief is, aangezien het zeer gemakkelijk is om op niet-reguliere wijze Afgaanse documenten te verkrijgen, zowel in als buiten Afghanistan. Veel valse documenten zijn niet van echte te onderscheiden, ook niet door gedegen experts. Van deze informatie werd een kopie toegevoegd aan het administratieve dossier. U legde ook een attest neer van een éénmalig psychiatrisch consult, d.d. 14 december 2016, twee dagen voor uw

gehoor bij het CGVS. Daarin wordt uw gemoedstoestand beschreven gebaseerd op uw eigen verklaringen. Zoals er duidelijk op staat zijn er geen psychotische of dissociatieve symptomen vastgesteld. Tevens blijkt nergens uit dit attest dat u niet in staat zou zijn om op een normale wijze een gehoor af te leggen. Er is ook geen diagnose PTSS vastgesteld, hetgeen ook niet kan gezien het hier een eenmalig consult betreft zonder vervolgspraak. Tijdens het gehoor werd toch rekening gehouden met uw gemoedstoestand. Er werd bijvoorbeeld drie keer gepauzeerd zodat u regelmatig kon rusten. Telkens kreeg u de vraag of u het gehoor wilde uitstellen. Dit werd zowel door u als door uw advocaat en uw vertrouwenspersoon afgeraden omdat u leed onder de lange asielprocedure. Het laatste document, namelijk het opsporingsverzoek van de Dienst Tracing van het Rode Kruis voegt geen nieuwe elementen toe aan uw asielrelaas en is enkel een bewijs dat u navraag deed naar een verwante die in Europa zou verblijven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 3 EVRM, van de artikelen "48/3 tem 48/5", 57/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

2.2.1. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.2. Waar verzoekende partij wijst op een schending van artikel 57/7 van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad in eerste instantie op dat niet kan worden ingezien op welke wijze de bestreden beslissing artikel 57/7 van de Vreemdelingenwet zou hebben geschonden daar deze wetsbepaling enkel de mogelijkheid bevat voor het Commissariaat-generaal om zich te wenden tot de vertegenwoordiger in België van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen teneinde alle nuttige inlichtingen voor het vervullen van zijn opdracht in te winnen en om alle bescheiden en inlichtingen die voor de uitoefening van zijn opdracht nuttig zijn door elke Belgische overheid te doen overleggen. Daarenboven toont verzoekende partij *in concreto* niet aan op welke wijze een schending van dit artikel voorligt. Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt echter dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Gezien verzoekende partij geen enkele concrete aanwijzing geeft van hoe de bestreden beslissing voormeld artikel zou hebben geschonden, is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

2.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en

staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.5. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoekende partij haar recent verblijf in het district Chaparhar van de provincie Nangarhar niet aannemelijk maakt, aangezien haar kennis van deze regio ingestudeerd en te gefragmenteerd blijkt te zijn voor iemand als verzoekende partij, een volwassen man, die beweerde al zijn hele leven in het dorp Kandi Bagh van het district Chaparhar gewoond te hebben. Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partij geen afdoende argumenten aanbrengt die van aard zijn de verschillende vaststellingen in de bestreden beslissing die geleid hebben tot dit besluit in een ander daglicht te stellen.

2.2.6.1. In verband met de opmerking dat verzoekende partij de Afghaanse kalender niet machtig blijkt te zijn, oppert verzoekende partij dat uit het gehoorverslag blijkt dat zij geen enkel tijdsbesef heeft. Daarnaast verwijst zij naar een onderzoek waaruit blijkt dat niet iedereen in Afghanistan de Afghaanse kalender in het dagelijks leven gebruikt.

2.2.6.2. De Raad is evenwel van oordeel dat, daargelaten de vaststelling dat verzoekende partij nalaat de informatie waarnaar zij verwijst bij te brengen en zij zich dan ook beperkt tot blote beweringen, de loutere verwijzing naar informatie waaruit zou blijken dat niet iedereen in Afghanistan de Afghaanse kalender in het dagelijkse leven gebruikt, niet van aard is om desbetreffende motivering in een ander daglicht te stellen, nu *in casu* verzoekende partij verklaarde als landbouwer gewerkt te hebben in Afghanistan waardoor het dan ook wel degelijk opmerkelijk is dat zij de Afghaanse kalender niet machtig is. Dat zij als landbouwer geen correcte verklaringen kan afleggen over welke maanden uit de Afghaanse kalender de koudste in haar regio zijn en zelfs de naam van de eerste maand uit de kalender niet kon opnoemen, is geenszins plausibel.

2.2.7.1. Waar verwerende partij het vreemd vindt dat zij niet wist hoeveel *jeribs* zij bezaten, bemerkt verzoekende partij dat “*niet alle stukken grond (...) een jerib groot (waren)*”, dat de familie bovendien slechts een stuk in bezit had en “*(e)en deel van de grond werd met dorpsgenoten gedeeld, een ander deel gehuurd*”. Hierdoor heeft zij dan ook geen zicht op het geheel.

2.2.7.2. De Raad is evenwel van oordeel dat bovenstaande uitleg niet kan overtuigen. Door verwerende partij wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat verwacht kan worden dat zij zou weten hoe groot het stuk grond was dat zij dienden te bewerken, aangezien haar familie grotendeels van de opbrengsten van de gronden leefde. Tevens wordt erop gewezen dat grond en het al dan niet bezitten ervan vaak een aanleiding tot ernstige conflicten vormt in Afghanistan.

2.2.8.1. Wat betreft de motivering dat uit verschillende vaststellingen kan worden afgeleid dat verzoekende partij voorbereid was op bepaalde herkomstcheckvragen, maar dat bij gerichte en verdere bevraging deze kennis ingestudeerd en oppervlakkig bleek te zijn, maakt verzoekende partij volgende opmerkingen in haar verzoekschrift. In verband met de opmerking dat zij niet wist waar het dorp Nazili lag terwijl het nochtans onderweg naar Tireli (Tarely) ligt, het dorp waar haar grootouders wonen, bemerkt verzoekende partij dat het dorp Nazili aan de overkant van de droge rivier ligt (zie bijlage 6 van

het verzoekschrift) en dat zij pas ter hoogte van het dorp van haar grootouders de rivier overstak, waardoor zij nooit in Nazili is geweest. Wat betreft de bemerking dat zij de dorpen Hada en Koza Kala niet kent, meent verzoekende partij dat deze plaatsnamen verkeerd werden vertaald tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal en dat, na het overlopen van de vragen in aanwezigheid van een tolk, blijkt dat het gaat om de dorpen Hadja en Kuza Khadara. Verzoekende partij duidt er tevens op dat zij reeds tijdens haar gehoor opmerkte dat het accent van de tolk anders was. Dat zij niet weet hoe ver Jalalabad is kan haar evenmin verweten worden, nu zij reisde in een wagen met donkere ruiten.

2.2.8.2. Wat vooreerst het betoog betreft dat zij het dorp Nazili niet kent omdat zij een andere weg nam naar Tireli, het dorp van haar grootouders, bemerkt de Raad dat, naast de vaststelling dat het op basis van de kaart die verzoekende partij bijbrengt (bijlage 6 van het verzoekschrift) weinig logisch lijkt dat verzoekende partij pas ter hoogte van Tireli de rivier overstak en niet via het dorp van Nazili ging nu hier geen weg lijkt te lopen en er wel een weg loopt via Nazili naar Tireli, het hoe dan ook opmerkelijk is dat verzoekende partij verschillende dorpen in haar regio wel kan opsommen, maar een dorp gelegen naast dat van haar grootouders dan weer niet kent.

Voorts is de Raad van oordeel dat verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat de vaststelling dat zij tijdens haar gehoor de dorpen Hada en Koza Kala niet kende te wijten is aan het accent van de tolk. Weliswaar merkte verzoekende partij tijdens haar gehoor op dat de tolk een ander accent had dan haar, doch verklaarde zij zowel bij de aanvang als op het einde van haar gehoor dat zij de tolk goed begreep (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 16/12/2016, p. 2, 11 en 17). Op de door verwerende partij bijgebrachte kaart staan de dorpen duidelijk aangegeven als Hada en Koza Kala (administratief dossier, stuk 17, landeninformatie, deel 2). Bovendien wordt ook op de door verzoekende partij bijgebrachte kaart 'Koza Kala' vermeld (bijlage 6 van het verzoekschrift). Het dorp Hada/Hadja staat niet aangeduid op de door verzoekende partij bijgebrachte kaart. Verzoekende partij toont dan ook op geen enkele manier aan de hand van objectieve informatie aan dat deze dorpen anders genoemd worden.

Ten slotte meent de Raad dat de door haar beweerde herkomst uit Kandi Bagh verder ondermijnd wordt door de vaststelling dat zij zelfs niet bij benadering kan situeren waar of hoe ver Jalalabad, de hoofdstad van haar provincie Nangarhar, van haar dorp zou liggen (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 16/12/2016, p. 11-12). Nochtans wist zij dan weer wel te vertellen dat zij bij haar vlucht uit Afghanistan langs Jalalabad passeerde, waardoor van haar verwacht kan worden dat zij ongeveer weet hoe ver Jalalabad van haar dorp ligt. Dat de ruiten van de wagen geblindeerd waren waardoor zij niet naar buiten kon zien, doet hieraan geen afbreuk.

2.2.9. Daar waar verzoekende partij inzake de vaststelling in de bestreden beslissing dat zij geen weet had van de checkpost van de politie in haar dorp Kandi Bagh opmerkt dat er in haar dorp enkel een lokale politiestation is "*maar geen checkpoint in de zin van een controlepost waar auto's gecontroleerd worden*", is de Raad evenwel van oordeel dat deze uitleg geenszins afdoende kan verklaren dat verzoekende partij, wanneer haar tijdens haar gehoor op algemene wijze gevraagd wordt of er een politiecheckpost is in haar dorp, negatief antwoordt en geen melding maakt van de lokale politiestation in haar dorp (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 16/12/2016, p. 12-13.).

2.2.10.1. In verband met de vaststelling dat verzoekende partij foutieve verklaringen aflegt over wanneer de schoolvakantie in haar regio viel, oppert verzoekende partij dat zij maar al te goed wist dat de schoolvakantie in de zomer valt en meent dat dit berust op een misverstand bij de vertaling.

2.2.10.2. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk en duidelijk het volgende verklaarde: "*Ik denk dat het in de winter valt als het koud is*" (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 16 december 2016, p. 11). De Raad wijst erop dat, hoewel het gehoorverslag van de commissaris-generaal geen authentieke akte of proces-verbaal uitmaakt, een vermoeden van wettigheid bestaat tot het bewijs van het tegendeel dat wat werd neergeschreven correct is gebeurd (RvS 15 februari 2007, nr. 167.854). Het bewijs van het tegendeel impliceert dat de asielzoeker kan bewijzen, aan de hand van concrete elementen, dat wat werd neergeschreven niet zo door hem werd gezegd. Verzoekende partij duidt op geen enkele wijze aan hoe etymologisch of door meervoudige betekenis van woorden en begrippen in de vertaling deze conversaties op een foutieve wijze konden zijn neergeschreven. Verzoekende partij blijft hier in gebreke. Dienvolgens is haar argument met betrekking tot de vertaling niet van aard om de in de bestreden beslissing aangehaalde onwetendheid in een ander daglicht te stellen.

2.2.11.1. Waar een gebrekkige kennis in hoofde van verzoekende partij wordt vastgesteld aangaande de districtschef ten tijde van haar vertrek en de vorige, bemerkt verzoekende partij dat men de titel van districtschef een heel leven lang met zich meedraagt en dat Sidiqullah door haar moeder dan ook voorgesteld werd als districtschef. Bovendien blijkt uit informatie die zij als bijlage voegt bij haar verzoekschrift (bijlage 7) dat Sidiqullah twee keer districtschef is geweest, tot maart 2014.

2.2.11.2. De Raad bemerkt evenwel dat verzoekende partij met de uitleg dat Sidiqullah tot maart 2014 districtschef was, geen enkele afbreuk doet aan de motivering in de bestreden beslissing dat het onmogelijk is dat verzoekende partij Sidiqullah als districtschef zou gezien hebben toen zij klacht ging indienen in verband met haar vader aangezien Qazi Nazir al sinds maart 2014 districtschef was van Chaparhar en verzoekende partij haar problemen later situeert. Volgens haar verklaringen zouden haar problemen immers na maart 2014 hebben plaatsgevonden, nu zij aangaf dat de problemen met haar vader plaatsvonden twee maanden voor haar vertrek en dat zij ongeveer een jaar onderweg is geweest voordat zij op 2 augustus 2015 in België aankwam (administratief dossier, stuk 14, verklaring DVZ, vragen 25 en 37; administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 16/12/2016, p. 5). Het is dan ook onmogelijk dat zij Sidiqullah als districtschef zou gezien hebben toen zij klacht ging indienen in verband met haar vader zoals zij nochtans beweert tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 16/12/2016, p. 12). Wat betreft nog de uitleg dat men de titel van districtschef een heel leven lang met zich meedraagt en dat haar moeder deze persoon dan ook voorstelde als districtchef, bemerkt de Raad dat, naast het feit dat het weinig waarschijnlijk is dat deze persoon aanwezig zou zijn geweest in het districtshuis wanneer deze niet langer districtschef was, het geenszins kan overtuigen dat haar moeder deze persoon nog zou voorstellen als districtschef terwijl op dat moment iemand anders districtschef was.

2.2.12. Daar waar haar verweten wordt niet te weten dat in 2009 zaden en kunstmest verdeeld werd in haar dorp Kandi Bagh, stelt verzoekende partij dat rekening gehouden moet worden met haar jonge leeftijd (zestien jaar) op dat moment. De Raad bemerkt evenwel dat haar familie leefde van de landbouw waardoor het dan ook frappant is dat verzoekende partij niet weet dat er in 2009 – verzoekende partij was toen 16 jaar oud en derhalve geen *infans* meer – zaden en kunstmest verdeeld werden in haar dorp.

2.2.13.1. Verder meent verzoekende partij dat de vaststelling dat zij een gebrekkige kennis vertoont aangaande de recente incidenten in haar regio te wijten is aan de wijze waarop de tolk bepaalde zaken vertaalde. Zo verklaarde zij dat het incident waarbij een chauffeur verbrand werd plaatsvond in de Julusi Vallei, hetgeen vervolgens neergeschreven werd als “*Suluzi dorp*”. Waar zij melding maakte van het dorp Sre Kala, werd dit dan weer neergeschreven als “*sera dorp*”.

2.2.13.2. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij op geen enkele manier *in concreto* aantoont dat haar verklaringen hierover verkeerd werden vertaald. Overigens bestaat, hoewel het gehoorverslag van de commissaris-generaal geen authentieke akte of proces-verbaal uitmaakt, een vermoeden van wettigheid tot het bewijs van het tegendeel dat wat werd neergeschreven correct is gebeurd (RvS 15 februari 2007, nr. 167.854). Het bewijs van het tegendeel impliceert dat de asielzoeker kan bewijzen, aan de hand van concrete elementen, dat wat werd neergeschreven niet zo door hem werd gezegd. Verzoekende partij duidt op geen enkele wijze aan hoe etymologisch of door meervoudige betekenis van woorden en begrippen in de vertaling deze conversaties op een foutieve wijze konden zijn neergeschreven. Verzoekende partij blijft hier in gebreke. Dat verzoekende partij haar betoog niet kan overtuigen geldt des te meer nu zij geen enkele objectieve informatie bijbrengt hierover, noch aangaande dit door haar aangehaalde incident, noch aangaande het bestaan van een “*Julusi Vallei*” in haar regio. Daarenboven dient benadrukt te worden dat verzoekende partij over dit incident hoe dan ook geen specifieke details kon geven (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 16/12/2016, p. 12).

2.2.14.1. Wat betreft de vaststelling dat zij de namen Hikmet Azimi of Gul Meena niet kende, betoogt verzoekende partij dat “*het niet onthouden van een naam onmogelijk kan gelden als sluitend bewijs voor het niet afkomstig zijn uit de regio*”.

2.2.14.2. De Raad duidt er evenwel op dat verzoekende partij tijdens haar gehoor – voordat haar gevraagd werd naar deze personen – de kans kreeg om te vertellen over recente incidenten in haar dorp/regio (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 16/12/2016, p. 12). De Raad acht het reeds frappant dat verzoekende partij niet spontaan melding maakt van het verhaal van Gul Meena, een vrouw die weggelopen is van haar man en met haar nieuwe partner in Kandi Bagh, het dorp van

verzoekende partij, aankwam en er vijftien keer met een bijl neergestoken werd door vermoedelijk haar broer (administratief dossier, stuk 17, landeninformatie, deel 8). Gelet op de ernst van deze feiten, waarbij de nieuwe partner van deze vrouw bovendien vermoord werd, is het allesbehalve aannemelijk dat de namen Gul Meena of Hikmet Azimi, één van de dorpelingen die Gul Meena naar het ziekenhuis bracht, niet bekend zijn bij verzoekende partij. De vaststelling dat verzoekende partij, die volgens haar verklaringen op dat moment in Kandi Bagh woonde, van deze gebeurtenis niet op de hoogte blijkt te zijn, ondergraaft op ernstige wijze haar beweerde herkomst uit het dorp Kandi Bagh.

2.2.15. Aangaande het argument van verzoekende partij betreffende de vaststelling van verwerende partij dat zij niet op de hoogte was van het feit dat een Chinese ingenieur een maand lang gegijzeld gehouden werd door de taliban in haar district Chaparhar in 2010, wijst de Raad erop dat dit een overtollig motief betreft zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekende partij aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan.

2.2.16.1. Verder benadrukt verzoekende partij in haar verzoekschrift nog de elementen waarover zij wel correcte verklaringen kon afleggen en stelt zij dat zij onder meer *“over zijn dorp en omgeving, de grote rivier (Big Khwar), de waterbron (Djar), de twee mobiele antennes, de bruggen (...) met groot gemak (spreekt)”*.

2.2.16.2. De Raad bemerkt evenwel vooreerst dat waar verzoekende partij stelt dat zij over *“de grote rivier (Big Khwar) (...) met groot gemak (spreekt)”* zij voorbijgaat aan de opmerking in de bestreden beslissing dat de rivier in haar dorp bekend staat als de *Agam stream*.

Daarnaast wijst de Raad erop dat verwerende partij in de bestreden beslissing erkent dat verzoekende partij enige kennis heeft over haar voorgehouden regio van herkomst doch tevens motiveert dat deze kennis ingestudeerd en te gefragmenteerd blijkt te zijn voor iemand als verzoekende partij, een volwassen man die beweerde al zijn hele leven in het dorp Kandi Bagh van het district Chaparhar gewoond te hebben. Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoekende partij geen afdoende argumenten bijbrengt die deze motivering in een ander daglicht kunnen stellen.

2.2.17. Uit het voorgaande blijkt dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de bewering van verzoekende partij sinds haar geboorte tot aan haar vertrek uit Afghanistan in het dorp Kandi Bagh van het district Chaparhar gewoond te hebben. Derhalve kan evenmin enig geloof worden gehecht aan het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan het verblijf van verzoekende partij in Chaparhar kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens haar verklaringen in deze regio zouden hebben voorgedaan.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing nog verschillende vaststellingen worden gedaan die het ongeloofwaardig karakter van haar asielrelaas bevestigen. Meer bepaald wordt vastgesteld dat (i) de asielmotieven verklaard door verzoekende partij bij haar aankomst in België sterk verschillen van haar latere verklaringen; (ii) geen geloof kan worden gehecht aan het werk van haar vader waardoor de taliban hem viseerde gelet op haar vage en onaannemelijke verklaringen dienaangaande; (iii) verzoekende partij ook over de ontvoering van haar vader nauwelijks informatie had; (iv) ook geen enkel geloof kan worden gehecht aan haar bewering dat zij een zelfmoordaanslag moest plegen van de imam van de madrassa daar zij hiervan pas melding maakte bij het CGVS, het niet aannemelijk is dat de taliban haar zouden kiezen om een dergelijke zelfmoordaanslag te plegen en bovendien uit haar verklaringen niet blijkt dat zij hiertoe gedwongen werd of omwille van haar weigering vervolgd werd; en (v) evenmin enig geloof kan worden gehecht aan de moord op haar moeder en haar broer die drie dagen voor haar gehoor op het CGVS zou hebben plaatsgevonden nu zij hierover geen enkele informatie heeft. Verzoekende partij onderneemt in haar verzoekschrift geen enkele poging om voormelde vaststellingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waardoor deze onverminderd overeind blijven.

2.2.18.1. Ten slotte voert verzoekende partij nog aan dat onvoldoende rekening gehouden werd met haar psychische toestand. Hoewel zij inderdaad aangaf dat zij erop stond het gehoor te laten doorgaan, komt het niettemin aan verwerende partij als eindverantwoordelijke toe om de situatie van verzoekende partij te beoordelen en te beslissen of het gehoor al dan niet kan doorgaan. Als bijlage bij haar verzoekschrift voegt verzoekende partij nog twee documenten in verband met haar psychische toestand (bijlagen 8 en 9).

2.2.18.2. De Raad wijst evenwel in de eerste plaats op de motivering in de bestreden beslissing dat uit het attest van een éénmalig psychiatrisch consult d.d. 14 december 2016 dat verzoekende partij twee dagen voor haar gehoor bijbracht nergens blijkt dat verzoekende partij niet in staat zou zijn om op een normale wijze een gehoor af te leggen. Zij toont dan ook niet aan de hand van een medisch attest aan dat zij omwille van medische/psychische redenen niet in staat is om gehoord te worden. Niettemin werd door verwerende partij rekening gehouden met haar gemoedstoestand. Zo werd er drie keer gepauzeerd zodat zij regelmatig kon rusten en werd haar meermaals gevraagd of zij het gehoor wilde uitstellen, doch gaf verzoekende partij telkens aan dat zij verder wilde gaan met het gehoor. Waar in het verzoekschrift opgemerkt wordt dat haar raadsman er geenszins mee akkoord ging dat er verder gegaan werd met het gehoor, stelt de Raad vast dat haar raadsman bij de aanvang van het gehoor melding maakt van medische/psychische problemen in hoofde van verzoekende partij doch opmerkt dat verzoekende partij het gehoor niettemin wil laten doorgaan. Haar raadsman uit hierbij geen enkel bezwaar tegen dit besluit van verzoekende partij (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 16/12/2016, p. 1). Aan het einde van het gehoor geeft haar raadsman bovendien nog aan geen bemerking te hebben bij het gehoor en het te waarderen dat verzoekende partij in de mogelijkheid gesteld werd te worden gehoord en dit met voldoende pauzes (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 16/12/2016, p. 17). Het is dan ook niet ernstig dat verwerende partij vervolgens in het verzoekschrift verweten wordt het gehoor te hebben laten doorgaan. Ook uit de thans door verzoekende partij bijgebrachte afspraakbevestiging d.d. 23 december 2016 (bijlage 8) en het attest d.d. 19 april 2017 (bijlage 9) blijkt nergens dat zij niet in staat zou zijn vragen te beantwoorden omtrent haar regio van herkomst in Afghanistan en haar leefwereld aldaar en coherente en consistente verklaringen af te leggen omtrent de feiten die geleid zouden hebben tot haar vertrek uit Afghanistan. Immers blijkt uit deze documenten slechts dat zij voor wat betreft haar psychische problemen opgevolgd wordt doch wordt geen uitspraak gedaan over de aard en omvang van deze psychische problemen.

2.2.19. Daar waar verzoekende partij nog benadrukt dat de authenticiteit van de door haar bijgebrachte stukken nergens betwist wordt, stelt de Raad vast dat verzoekende partij in desbetreffend betoog er ten onrechte van uit blijkt te gaan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren. *In casu* oordeelde verwerende partij in verband met de door verzoekende partij bijgebrachte documenten terecht als volgt: *"Uw enige document uit Afghanistan dat u neerlegde was de kopie van uw taskara. Documenten hebben slechts ondersteunende waarde bij geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. Uit beschikbare informatie blijkt tevens dat de bewijswaarde van Afghaanse documenten relatief is, aangezien het zeer gemakkelijk is om op niet-reguliere wijze Afghaanse documenten te verkrijgen, zowel in als buiten Afghanistan. Veel valse documenten zijn niet van echte te onderscheiden, ook niet door gedegen experts. Van deze informatie werd een kopie toegevoegd aan het administratieve dossier. U legde ook een attest neer van een éénmalig psychiatrisch consult, d.d. 14 december 2016, twee dagen voor uw gehoor bij het CGVS. Daarin wordt uw gemoedstoestand beschreven gebaseerd op uw eigen verklaringen. Zoals er duidelijk op staat zijn er geen psychotische of dissociatieve symptomen vastgesteld. Tevens blijkt nergens uit dit attest dat u niet in staat zou zijn om op een normale wijze een gehoor af te leggen. Er is ook geen diagnose PTSS vastgesteld, hetgeen ook niet kan gezien het hier een eenmalig consult betreft zonder vervolgspraak. Tijdens het gehoor werd toch rekening gehouden met uw gemoedstoestand. Er werd bijvoorbeeld drie keer gepauzeerd zodat u regelmatig kon rusten. Telkens kreeg u de vraag of u het gehoor wilde uitstellen. Dit werd zowel door u als door uw advocaat en uw vertrouwenspersoon afgeraden omdat u leed onder de lange asielprocedure. Het laatste document, namelijk het opsporingsverzoek van de Dienst Tracing van het Rode Kruis voegt geen nieuwe elementen toe aan uw asielaanvraag en is enkel een bewijs dat u navraag deed naar een verwante die in Europa zou verblijven."*

2.2.20.1. Als bijlage bij haar verzoekschrift voegt verzoekende partij nog een verklaring van een persoon, W. R. K., die stelt afkomstig te zijn uit dezelfde streek in Afghanistan, een vroegere vriend van verzoekende partij te zijn en nu eveneens in België te verblijven (bijlage 4). Deze persoon bevestigt de herkomst van verzoekende partij uit Kandi Bagh, hun gezamenlijke jeugd in deze streek en het vertrek van verzoekende partij uit Afghanistan eind 2014. Verzoekende partij voegt tevens de identiteitskaart van deze persoon als bijlage bij haar verzoekschrift (bijlage 3). Deze persoon bezorgde verzoekende partij tevens een aantal foto's van haar kleine broertje in Afghanistan die zij eveneens als bijlage voegt bij haar verzoekschrift (bijlage 5).

2.2.20.2. De Raad wijst er evenwel vooreerst op dat aan documenten die ter ondersteuning van een voorgehouden herkomst/asielrelaas worden bijgebracht enkel bewijswaarde kan worden toegekend voor zover deze gepaard gaan met overtuigende verklaringen en een geloofwaardig relaas, wat *in casu* niet het geval is. Dat aan deze getuigenis (bijlage 4 van het verzoekschrift) geen enkele bewijswaarde kan worden gehecht geldt des te meer nu het werd opgesteld door een vriend/kennis van verzoekende partij en derhalve geenszins als een bron van objectieve informatie kan worden beschouwd. Wat betreft de bijgebrachte foto's van een kind dat haar broertje in Afghanistan zou betreffen (bijlage 5 van het verzoekschrift), stelt de Raad vooreerst vast dat verzoekende partij aangeeft dat zij deze foto's gekregen zou hebben van W. R. K. en dit wordt ook zo bevestigd in de getuigenis van deze persoon. Het valt evenwel op dat W. R. K., wanneer hij beschrijft hoe hij aan de foto's is gekomen, eerst schrijft dat *"Ik heb via mijn broer foto's van A. (...) zijn kleine broer ontvangen. Hij is die gaan nemen in zijn dorp."*, doch vervolgens het woord *"broer"* doorstreept en schrijft dat *"Ik heb via mijn klasgenoten die in A. (...) zijn dorp wonen foto's van A. (...) zijn kleine broer ontvangen. Hij is die gaan nemen in zijn dorp."* Dergelijke vaststelling ondergraaft de geloofwaardigheid van de beweerde wijze waarop deze foto's zouden zijn bekomen en vormt tevens een bevestiging van het ongeloofwaardige karakter van de getuigenis. Dat het kind op de foto inderdaad haar broer is, blijkt verder uit niets. Waar in de getuigenis wordt opgemerkt dat het duidelijk hetzelfde kind is als op de pasfoto die verzoekende partij in haar portefeuille bewaart, bemerkt de Raad dat deze pasfoto nooit door verzoekende partij werd bijgebracht. Hoe dan ook tonen de foto's enkel dit kind en blijkt uit niets dat deze effectief in Kandi Bagh werden genomen. De foto's vormen dan ook geen enkel bewijs van de waarachtigheid van de door verzoekende partij voorgehouden herkomst uit Kandi Bagh, district Chaparhar, provincie Nangarhar. Wat betreft nog de bijgebrachte kopie van de identiteitskaart van W. R. K., bemerkt de Raad dat aan de identiteit van de opsteller van de getuigenis en diens herkomst uit Qala Shekh op zich niet getwijfeld wordt doch wel aan diens bewering dat ook verzoekende partij afkomstig is uit zijn regio, dat zij samen zijn opgegroeid en dat zij regelmatig afspraken tot aan zijn vertrek uit Afghanistan.

2.2.21. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift nog verwijst naar artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, is de Raad van oordeel dat verzoekende partij, zoals blijkt uit wat voorafgaat, niet aantoonde dat verwerende partij de feiten en omstandigheden eigen aan de zaak op niet correcte wijze zou hebben beoordeeld en geen rekening zou hebben gehouden met alle door verzoekende partij neergelegde documenten. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 16 en 17), en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 16 december 2016 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Pashtou en bijgestaan door haar advocaat en haar vertrouwenspersoon. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215).

2.2.22. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst naar artikel 57/7ter van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat voor de toepassing van artikel 57/7ter (sedert 1 september 2013 artikel 48/6) van de Vreemdelingenwet, waarbij de commissaris-generaal toch het voorgehouden asielrelaas bij ontstentenis van stukken geloofwaardig kan achten, dient te worden voldaan aan vijf cumulatieve voorwaarden. Artikel 48/6, tweede lid, e) van de Vreemdelingenwet bepaalt als laatste voorwaarde dat vast dient te staan dat *"de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd"*. Zoals *supra* uitvoerig werd toegelicht, oordeelt de Raad dat het asielrelaas van verzoekende partij als volstrekt ongeloofwaardig moet worden beschouwd. De Raad stelt vast dat geenszins aan de voorwaarden is voldaan om toepassing te maken van artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet.

2.2.23. Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoekende partij haar beweerde verblijf in het dorp Kandi Bagh in het district Chaparhar in de provincie Nangarhar in Afghanistan niet aannemelijk maakt, waardoor de Raad in het ongewisse verkeert over waar verzoekende partij voor haar aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen zij haar werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat verzoekende partij het de Belgische asielinstanties niet toelaat haar reële situatie te achterhalen en er bijgevolg ten aanzien van haar noch een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat zij in geval van terugkeer

naar haar land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

2.2.24. Per aangetekend schrijven d.d. 6 december 2017 brengt verzoekende partij nog verschillende stukken aan. Het betreft een medisch verslag d.d. 16 augustus 2017, een afschrift van een geldtransactie d.d. 15 november 2017, een medisch attest d.d. 15 september 2017 en een attest van de dorpsoudsten van Kandi Bagh d.d. 17 mei 2017. De Raad is evenwel van oordeel dat voornoemde documenten geenszins van aard zijn bovenstaande vaststellingen in een ander daglicht te stellen.

Wat betreft het medisch verslag d.d. 16 augustus 2017, waarin gewag gemaakt wordt van een vroegere schotwonde op haar been, bemerkt de Raad dat uit het medisch attest niet blijkt of dit een objectieve medische vaststelling betreft dan wel gebaseerd is op de verklaringen van verzoekende partij zelf. Hoe dan ook wijst de Raad erop dat, hoewel verzoekende partij in haar aanvullende nota beweert “(d)it traumatische voorval” te hebben aangehaald in het kader van haar asielrelaas, verzoekende partij noch bij de Dienst Vreemdelingenzaken noch tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal aangaf ooit beschoten te zijn geweest. Tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal maakt zij op een bepaald moment gewag van een litteken op haar been: “*Ze hebben me geslagen. Ik werd vastgepakt. Litteken op mijn been. Ze hebben mijn vader meegenomen*” (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 16/12/2016, p. 5). Dat het litteken veroorzaakt werd door een schot, blijkt op geen enkele manier uit haar verklaringen. Ook in de opsomming in haar verzoekschrift van de feiten omwille waarvan zij een asielaanvraag heeft ingediend, maakt zij er nergens melding van dat zij beschoten is geweest (zie titel “*Feiten*”). Van verzoekende partij kan nochtans worden verwacht dat zij, indien zij beschoten is geweest, hiervan melding zou hebben gemaakt. Overigens laat zij ook in haar aanvullende nota na te verduidelijken in welke precieze omstandigheden zij deze schotwonde opliep en beperkt zij zich tot de bemerking dat zij dit voorval meegedeeld heeft aan verwerende partij, *quod non*. Verzoekende partij biedt dan ook, zelfs indien aangenomen kan worden dat zij een oude schotwonde heeft, geenszins een duidelijk zicht op de omstandigheden waarin zij deze wonde heeft opgelopen, temeer gezien haar ongeloofwaardige verklaringen aangaande haar verblijfplaats en haar leven in Afghanistan. Het bijgebrachte attest, voor zover al aangenomen kan worden dat het een oude schotwonde attesteert, volstaat dan ook geenszins om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst het slachtoffer is geworden van vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel ernstige schade is ondergaan in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Inzake het bijgebrachte afschrift van een geldtransactie d.d. 15 november 2017, stelt de Raad vooreerst vast dat dit slechts een kopie betreft waaraan geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend gelet op het feit dat deze gemakkelijk door knip- en plakwerk nagemaakt en vervalst kunnen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). Bovendien is het document hoe dan ook niet van aard de door verzoekende partij beweerde herkomst uit Kandi Bagh aan te tonen. Immers geeft het document enkel aan dat een som geld werd overschreven naar een persoon in Afghanistan zonder dat het enige informatie bevat over de herkomstregio van de bestemming, waardoor hieruit evenmin op enige wijze de herkomstregio van verzoekende partij kan blijken. Dit geldt des te meer nu verzoekende partij in haar aanvullende nota nergens verduidelijkt wat haar (familie)band is met de op het afschrift vermelde persoon en nergens uit haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en/of op het Commissariaat-generaal blijkt dat deze persoon, M. H., zou behoren tot haar directe familie waarmee zij in Afghanistan verbleef (administratief dossier, stuk 13, verklaring DVZ, vragen 13 en 17; administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 16/12/2016, p. 4). Buiten haar directe familie had zij in Afghanistan enkel nog haar opa, S. A. (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 16/12/2016, p. 4 en 11). Het is dan ook allesbehalve duidelijk wie deze persoon is en welke (familie)band verzoekende partij hiermee heeft.

Betreffende het medisch attest d.d. 15 september 2017, stelt de Raad vast dat hierin weliswaar gewag wordt gemaakt van concentratie- en geheugenproblemen, doch lijkt dit slechts te zijn gebaseerd op de verklaringen van verzoekende partij en blijkt nergens uit dat dit een objectieve medische vaststelling betreft, temeer nu het medisch attest geen enkele informatie geeft over hoe men tot een eventuele diagnose van deze concentratie- en geheugenproblemen kwam en over de aard van de concentratie- en geheugenproblemen. Het attest is dan ook geenszins van aard om aan te tonen dat het cognitief geheugen van verzoekende partij dermate is aangetast dat zij niet in staat zou zijn vragen te beantwoorden omtrent haar regio van herkomst in Afghanistan en haar leefwereld aldaar en coherente en consistente verklaringen af te leggen omtrent de feiten die geleid zouden hebben tot haar vertrek uit Afghanistan.

Aangaande het attest van de dorpsoudsten van Kandi Bagh d.d. 17 mei 2017, meent de Raad dat dit document evenmin van aard is het door haar voorgehouden asielrelaas en/of haar beweerde herkomst uit Kandi Bagh aan te tonen. Immers betreft het slechts een kopie waaraan geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend gelet op het feit dat deze gemakkelijk door knip- en plakwerk nagemaakt en vervalst kunnen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). Bovendien hebben Afghaanse documenten hoe dan ook een zeer beperkte bewijswaarde, nu uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat valse en vervalste Afghaanse documenten door de hoge graad aan corruptie in Afghanistan tegen betaling te verkrijgen zijn (administratief dossier, stuk 17, landeninformatie, deel 11). Dat aan het document geen enkele bewijswaarde kan worden verleend geldt des te meer gezien het gesolliciteerd karakter ervan. Immers werd het document pas opgesteld op 17 mei 2017, na het vertrek van verzoekende partij uit Afghanistan, en wordt in het document, op uitdrukkelijk verzoek van verzoekende partij, de verklaring van verzoekende partij omtrent de problemen van haar vader louter bevestigd zonder dat hierbij enige verdere informatie wordt gegeven.

2.2.25. Ter terechtzitting brengt verzoekende partij nog een (kleuren)kopie aan van het reeds eerder door haar bijgebrachte attest van de dorpsoudsten van Kandi Bagh d.d. 17 mei 2017. Dit stuk doet evenwel geen enkele afbreuk aan de hierboven gedane vaststellingen in verband met dit attest (zie punt 2.2.24.) nu het eveneens een loutere kopie betreft. Daarnaast legt verzoekende partij nog de originele versie van de verklaring van haar beweerde vroegere vriend uit Afghanistan die haar herkomst uit Kandi Bagh bevestigt en een kleurenkopie van diens identiteitskaart neer. Het loutere neerleggen van de originele versie van deze getuigenis en een kleurenkopie van de identiteitskaart van de opsteller van deze getuigenis doet evenwel geen enkele afbreuk aan de hierboven gedane vaststelling dat aan deze verklaring, afkomstig van een vriend/kennis, geen enkel objectief karakter kan worden toegekend (zie punt 2.2.20.2.).

2.2.26. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – met uitzondering van het overtollig bevonden motief – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien januari tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT